

gerrådet, Dansk Handel og Service (DHS) samt Handel, Transport og Serviceerhvervene (HTS).

Justitsministeriet tilstræber ved beskikkelsen af nye medlemmer, at der i Advokatnævnet opnås en ligelig fordeling af forbruger-, arbejdstager- og arbejdsgiverinteresser. Ved en ændring af bestemmelsen om udpegning af medlemmer til Advokatnævnet finder udvalget ikke, at man nødvendigvis skal være bundet af en sådan fordeling. Det afgørende bør være, at de nævnte organisationer, myndigheder eller lignende repræsenterer dem, der klager.

Udvalget finder endvidere, at det bør overvejes at fastsætte bestemmelse om udpegning af suppleanter for Advokatnævnets medlemmer, herunder hvem der indstiller disse, samt hvorvidt de skal kunne genbeskikkes.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 254-257.

3.2.5. Advokatudvalget foreslår endvidere – som også foreslået af Advokatrådet – at der fastsættes ensartede regler for behandlingen af salær- og adfærdsklager. Alle klager skal således behandles af Advokatnævnet som første og eneste instans. Klagefristen fastsættes for begge sagstyper til 1 år, men dog således at der fortsat i retsplejeloven bør være bestemmelser om, at Advokatnævnet kan behandle en klage, der indgives efter fristens udløb, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Udvalget finder, at det vil gøre klagesystemet mere enkelt og overskueligt, hvis såvel adfærds- som salærklager behandles af Advokatnævnet i første og eneste instans.

Herved afskaffes dog den nuværende appell mulighed i salærsager. Udvalget finder dog ikke, at der består tungtvejende hensyn, der taler for at bibeholde klageadgangen i salærsager, navnlig henset til at der i adfærdsklagesager ikke består en sådan klageadgang.

Udvalget finder det endvidere ikke betænkeligt at indskrænke klagefristen i salærsager fra 5 år (de almindelige forældelsesregler) til 1 år og samtidig udvide klagefristen i adfærdsager fra 6 måneder til 1 år. Af hensyn til gennemsigtigheden i klagesystemet findes det hensigtsmæssigt, at klagefristen for de to sagstyper er den samme, og en frist på et år bør give en klager – både i en salærsag og i en adfærdsag – tilstrækkelig tid til at indbringe sin sag for Advokatnævnet. Der bør dog stadig bestå en mulighed for, at nævnet kan behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 257-259.

3.2.6. Herudover foreslår et flertal i Advokatudvalget – i lighed med Advokatrådet – at der indføres en mulighed for, at der kan fastsættes et gebyr for at indgive en salær- eller adfærdsklage til Advokatnævnet.

Flertallet finder som udgangspunkt, at det er positivt, at klagerne i dag kan få deres sag behandlet ved Advokatnævnet uden at skulle betale gebyr herfor. Imidlertid finder udvalget det hensigtsmæssigt, at der – f.eks. ved at forsøge at mindske antallet af helt grundløse og uberettigede klager – frigøres ressourcer til behandlingen af mere væsentlige sager ved Advokatnævnet.

Flertallet har dog noteret sig, at der fra andre klagenævne ikke udelukkende er positive erfaringer med en sådan gebyrordning, idet en sådan ordning skaber en del administration, og at den ønskede effekt af gebyrordningen – at sortere helt grundløse klager fra – ikke i alle tilfælde opnås.

Ét medlem af udvalget finder ikke, at der bør indføres mulighed for at fastsætte gebyr, idet et gebyr kan forhindre klagerne i at indgive berettigede klager. Det er i øvrigt medlemmets opfattelse, at en gebyrordning ikke vil kunne forhindre åbenbart ubegrundede klager.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 259-260.

3.2.7. For så vidt angår Advokatnævnets behandling af klagesager foreslår Advokatudvalget – som også foreslået af Advokatrådet – at den eksisterende mulighed for at anvende advarsel som sanktionsform fjernes, at bødeniveauet navnlig i de grovere sager ved Advokatnævnet generelt skærpes, og at formandens og næstformændenes adgang til at afgøre sager fjernes.

Advokatnævnet har i dag mulighed for at meddele advokaten en advarsel eller en irettesættelse. Fjernes sanktionsformen advarsel, vil der ikke længere kunne opstå tvivl om alvoren af den valgte sanktion.

Det følger af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, at Advokatnævnet kan pålægge en advokat eller et advokatselskab en bøde på indtil 200.000 kr. Udvalget foreslår, at maksimum for bøder i retsplejelovens § 147 c, stk. 1, hæves fra 200.000 kr. til 300.000 kr. Det bemærkes, at der i andre brancher, f.eks. revisorbranchen, anvendes væsentligt højere bødesummer end det niveau, der følges i Advokatnævnet.

I praksis udnyttes bøderammen i retsplejelovens § 147 c, stk. 1, langt fra, idet der aldrig er blevet idømt en bøde på over 50.000 kr., og idet langt de fleste bøder fastsættes til et beløb på 10.000 kr. eller derunder. Udvalget finder, at praksis i de grovere bødesager bør skærpes. Ved udmåling af bødens størrelse bør der i højere grad end hidtil inddrages den tilsigtede eller